

DIRECTOR

CARLES CAPDEVILA

DIRECTORS ADJUNTS

IGNASI ARAGAY, ARIADNA TRILLAS

SUBDIRECTORS

DAVID MIRÓ, CATALINA SERRA

EDICIÓ PAPER

JORDI CORTADA

EDICIÓ DIGITAL

SÍLVIA BARROSO

POLÍTICA FERRAN CASAS

INTERNACIONAL MARC VIDAL,

CARMÉ COLOMINA

ECONOMIA MANEL MANCHÓN,

ÀLEX FONT

SOCIETAT JOAN SERRA

CULTURA LAURA SERRA

COMUNICACIÓ ÀLEX GUTIÉRREZ

ESPORTS TONI PADILLA

DELEGACIÓ A MADRID

JOAN RUSINOL

DELEGACIÓ A BRUSSEL·LES

LÀIA FORÉS

LLINGÜA ALBERT PLA

DISSENY CRISTINA CORDOBA

FOTOGRAFIA FRANCESC MELCION

XAVIER BERTRAL

COMUNITATS GUILLEM CARBONELL

EDICIÓ DE PREMSA

PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT, CONSELLER DELEGAT

I EDITOR

ORIOL SOLER

DIRECTORA GENERAL

MARTA MARRÓN

DIRECTOR DE NEGOCI

ORIOL CANALS

(SUBSCRIPCIONS, DISTRIBUCIÓ

I PROMOCIONS)

DIRECTORA DE MÀRQUETING

I COMUNICACIÓ

MABEL MAS

DIRECTOR ECONÒMIC I FINANCER

ÒSCAR VILUMARA

DIRECTOR COMERCIAL

SERGI GERMÁN

DIRECTOR SISTEMES I PRODUCCIÓ

SERGI RUIZ

C/ DIPUTACIÓ, 119

08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR: 902 281 110

CORREU ELECTRÒNIC: info@ara.cat

TEXT LEGAL

Edicions de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

DL: B-42598-2010

ISSN: 2014-010X

LA CITA

“La tecnologia no ens permet estalviar temps, però sí que el reparteix d’una altra manera

Helmar Nahr

EL DIARI D’AHIR

Vist al Twitter: El tuit de Rafa Garrido inclòs ahir entre els destacats no era de l’emprenedor @rafaelgarrido, com deïem per error, sinó de @rafagarridov, periodista.

Primavera valenciana

CARLES BOIX

PROFESSOR UNIVERSITAT PRINCETON

Sóc prou gran per haver fet l’antic servei militar obligatori: com a soldat ras i a Paterna, una població a l’extraradi de València, aleshores lligada amb la capital per un trenet de juguina i caminar incert. Una mili, afortunadament poc gloriosa, sota el comandament de capitans-artillers castellans i estirats i de suboficials *chusqueros* toixos i anodins, però amb prou gruixa humana per generar una mitja dotzena d’anècdotes sucoses que em reservo per als meus nés.

Com que, en aquella època, el ministeri de Defensa –tocat pel programa modernitzador del ministre Serra– havia decidit promoure la prestació del servei militar dels reclutes a la seva regió d’origen, em vaig trobar en una unitat composta sobretot per valencians. I, com a conseqüència del sistema de loteria utilitzat per seleccionar-nos, davant del que devia ser una mostra representativa del País Valencià. Hi havia el company vingut de família socarrada i roja, la mirada reservada i una mica agra, de conviccions lingüístiques naturalment sòlides. Hi havia el llaurador, absort i desconfiat, que ens duia unes taronges de Tavernes exquisides i que, si un el punxava prou, defensava en un català perfectament intel·ligible el caràcter patuès i l’estricta comarcalitat de la llengua de la seva vall. Hi havia un filòleg de simpaties catalanistes que havia aterrat a la nostra bateria per obra d’un mer error estadístic. I, finalment, comptàvem amb una majoria indiferent a les qüestions culturals i nacionals, feta a parts iguals de reclutes de la ciutat de València, la majoria castellanitzats, i de soldats de les poblacions de l’extraradi, fills de les migracions manxegues, murcianes i terolenques dels seixantes. (Potser per atzar o potser perquè devien fer milícies universitàries, no tinguérem cap blaverio militant. Vaig haver d’esperar molts anys a experimentar la seva hostilitat glacial, que, sens dubte, s’alimenta de la sensació que els catalans, pel fet de la seva afirmació, els han deixat culturalment coixos.)

Evidentment, aquella heterogeneïtat social no era ni és un fet excepcional al món. Els Estats Units han estat sempre, des de la independència, una nació impura, un trencaclosques a mig fer. Guar-

torsionada del meu any a Paterna, raia en la manca de tensió social i cívica al País Valencià.

Els catalans, un cop els arrenquem la seva crosta arrogant (una crosta en ràpid procés de dissolució amb la crisi actual), són com els valencians: dominats pel biaix anarquista de poble perifèric que no ha pogut mai tenir un estat propi; individualistes; tumultuosos; àcids. Ara bé, la Catalunya dels darrers 150 anys ha estat definida, almenys parcialment, perquè tampoc cal enganyar-nos i exagerar la dimensió noucentista del país, per una aspiració cívica, per una voluntat de sobirania, per una afirmació de diferència. Aquesta constant projecció cap al futur crea un gran neguit i, per descomptat, en els in comptables moments de derrota, l’enervament corresponent. Però, almenys idealment, ha actuat com l’últim recurs per renaixer de les corrupcions i els grans daltabaixos històrics.

Els jacobins, els membres dels nostres grupuscles i partidets de ciutadans i els guies intel·lectuals que els inspiren i exciten no entenen res. Sense alè patriòtic, quin sacrifici podem demanar de nosaltres mateixos? Quan no hi ha cap mena de compromís cívic, quan no més hi ha ciutadans despallats de tota emoció compartida, a l’estat només li queda utilitzar la seva policia més ferotge i pesant per fer complir les lleis. Unes lleis d’altra banda injustes perquè, en un país sense cap substrat cívic, l’estat sol acabar en mans de polítics corruptes.

Quan no hi ha una certa preocupació per les coses públiques, quan no hi ha un discurs nacional propi (basat en la llengua en alguns casos i en valors republicans o democràtics sobretot), un país passa a ser una província i, finalment, entra en un estat social de descomposició. Els individus més hàbils només aspiren a progressar en l’escalafó de l’estat central i a crear, si és possible, les seves clientele i els seus seguidors locals. Els altres, els que es queden a la província, tenen tres alternatives: participar en una economia de rifeta (coronada per una Terra Mítica o un Eurovegas); viure una vida honesta i privada, esquitxada d’àpats lluminosos i àlbums familiars, o indignar-se i participar en bullangues anarquistes, ara modernitzades per la tecnologia del hashtag.

¿No ha estat aquesta la història del País Valencià –mancat d’una minoria dirigent anímicament autòctona i governat per una classe política d’aspiracions foranes– dels darrers trenta o probablement més anys? Si la *primavera valenciana* que s’anuncia tímidament és certa, benvinguda sia. Ara bé, per consolidar-se i fer una contribució positiva, haurà de vertebrar un gran projecte cívic, diferenciat però paral·lel al creat pel catalanisme polític de fa més d’un segle.

Per consolidar-se, la ‘primavera valenciana’ haurà de vertebrar un gran projecte cívic paral·lel al creat pel catalanisme polític de fa més d’un segle

dant les distàncies amb Amèrica en escala i sobirania, Catalunya és avui en dia un país d’identitats i procedències múltiples, allunyat de la imatge de “fusta compacta i densa” que Josep Pla feia servir l’any 1958 per descriure’l en el seu volum *El meu país*. La diferència, almenys la que vaig entrellucar per la finestra dis-